

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. — Претплата се полаже у Београду код Уредништва „Македонска улица број 20.“ а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. — Цена је листу на годину 20 динара, на по године 10 динара. За иностранство на годину 30 динара. За писаре при начелствима, практиканте у опште, општинске писаре оних општина које су већ претплаћене и за жандарме, у пола цене, но ови морају непосредно слати претплату уредништву. Поједини бројеви не продају се. — Рукописи не враћају се. — Писма само плаћена примају се. — Огласи примају се по погодби и то, месечно, тромесечно, полугодишње и годишње.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

Уређивачки одбор „Полиц. Гласника“, одлучио је: да се од 1. Септембра обустави даље шиљање листа свакоме, који дотле не положи претплату. Чинимо пажљивим наше претплатнике и молимо их да са претплатом похитају.

ТАСИНА ПИСМА

1.

У Берлину, Јула

Већ петнајест дана како сам у берлинској полицији, и сваког дана по неку нову интересну појаву имам да видим. Шеф криминалног одељења, поштовани г. гроф Пиклер и чувени немачки криминалиста инспектор г. фон Хилесем показују на сваком кораку своју и сувише добру вољу: да ме упознаду са свима приликама и појавама велике вароши и велике полиције . . . Ја не знам како овим добрим људима да се захвалим. Ништа нису хтели сакрити од мене. Увели су ме и у своје тајно, поверљиво одељење да сав полицијски апарат видим . . . Ја доносим у Београд масу: прописа, упустава и формула; и ако само у нас буде једнога министра, који збиља седи на министарској столици за то, да свој ресор уреди — сав овај материјал може корисно послужити за реформу београдске полиције, која и људе и установе своје има из доба београдскога Риза паше!!!.

Када сам јутрос дошао у полицију, криминални инспектор скрену ми пажњу на једнога опаснога зликовца, кога је тога дана имао на испит да узима. Лањске године удављена је овде и опљачкана једна богата, по старија жена, по имену: Марија Веберова. Догађај обичан у великој вароши. Али ми инспектор обрати пажњу на исказе оптуженикове. Пазите, вели, на зло, које је у нас ухватило дубокога корена . . . Мало после доведоше кривца. Крупан висок човек. У лицу беше блед, измучен. Њега су из апсане довели два полицијска агента. Гледао сам кроз прозор, када су га преко дворишта водили. Један га је држао за једну, други за другу руку. И мора да су га за зглавкове јаче притезали, јер се је кривац међу њима прилично од болова увијао. Агенти су овде високи крупни људи, располажу јаком снагом. Осем тога сваки носи собом: револвер, оковану штапину, боксер, ланац и т. д. и одмах, без дугога увода, употребљује, како му је када потреба . . . — У собу инспекторову уђоше и злочинац и агенти. Он у средини, а они

са стране. Не дају му мрднути. Осем њих на пољу, пред вратима стоје *шутцмани* (жандари), који на први глас упадају унутра и чине своје Инспектор, уз припомоћ члана г. *Лабоа*, поче ислеђење. Прво, по обичају, пита за име. Кривац ћути. Питање би неколико пута поновљено и предочене све незгоде, које ће оптуженика постићи, ако буде и даље своје право име крио. Кривац најзад проговори. Рече, да му је име: *Хајнрих Шуникт*. Одакле сте — питаше г. Хилесем. Кривац — ћути. Чиме се занимате? — Кривац — ћути. Где седите? Кривац — ћути. Имате ли породицу? Кривац опет — ћути Сва ова питања беху неколико пута поновљена. Инспектор употреби сву своју речитост и строгост, па опет ништа. Кривац није хтео никако говорити. И оно име што је казао — шану ми г. Хилесем — и то је лажно.

— Дело сте учинили, рече му инспектор, то не можете одрицати, докази су противу вас јаки, да вам сва ваша извијања не могу помоћи: нађен је на месту ваш рукопис, траг вашег одећа и т. д.

— Ја и не одричем, одговори кривац, дело сам учинио. И не кајем се за идеју, којој сви ми служимо . . .

— Ви сте социјалиста, члан анархиста, или

— Узмите које хоћете, одговори кривац и подиже главу, ја служим идеји, и све што сам од убијене узео, дао сам на извршење наших начела . . .

Криминални инспектор не хтеде га више ни питати, знао је већ с ким има посла, него викну: да га воде у *фотографско одељење*,

И ми пођосмо тамо. Поред оне двојице дођоше још четири агента. И одмах сам видео зашто . . . Полицијски фотограф рече кривцу: да седне на место за фотографисање. Кривац не хтеде. Инспектор даде миг и четири јака агента подигоше као сламку злочинца и бацише га на столицу. И озго притискоше на рамена. Кривац поче онда да се праћака, али рекао бих да једна тешка песница паде му за врат, и он хукну. Инспектор се учини као невешт Али таман фотограф да удеси свој апарат, а кривац стаде главу на све стране окретати тако, да се не могаше ухватити ни један миран моменат. Инспектор викну оштро: држете га. И онда две шаке падоше на главу кривчеву и притегоше га, уплев прсте у косу, за место, на коме је седео. Двојица га притегоше за руке а двојица за ноге. Кривац опет покушаваше да лице сакрије, али му не поможе. Остаде као прикован на месту. — Фотограф онда приђе и за часак сврши снимање. — Фотограф ће онда слику умножити са неколико стотина егземплара. После ће се разаслати свима немачким и главнајим страним полицијама у цели: неби ли који кривца познао и право му име, занимање, и остале прилике показао. — Од полицијскога фотографа поведоше кривца у оде-

лење где се врши лични опис и мерење кривца. Ту се опет узима мера и бележе општи знаци на кривцу. Г. Хилесем обраћа нарочиту пажњу на меру *ушију*. Ту је теорију он пронашао. Јер у свету нема два човека, у којих би уши по својем обиму, ширини, висини једнаке биле. Он је био добар показати ми читаву штудију, коју је, бавећи се овом ствари на кривцима, чинио.

Када се са кривцем сврши и овај посао, онда му слика и цео опис долази у *албум за кривце и злочинце*. О томе албуму ја сам писао нешто у „Пороти“ 1882 г. али ево где ми се сада дала прилика, да га баш очима видим и са његовим се осниваоцем упознам. Берлински албум је врло интересант. Сlike су овде поређане по кривцима, како је ко од њих на коју кривицу склон. У првом албуму су само убице. Код свакога стоји записано прво, право његово име и презиме, место рођења, породичне прилике, па онда су изређана разна имена, која има обичај да на се узима; затим, када је и код кога суда за које дело суђен или осуђен био; на каква је злочиначка дела склон; каква оруђа употребљује, има ли особених знакова на себи; да ли има обичај, да употребљује лажну браду, бркове, косу; какво одело обично носи и т. д.

У другом албуму долазе само лопови. У трећем варалице. У четвртом кесароши. У петом они, који се одају на полне кривице, и т. д. све са оним горепобројаним описима.

У Бечу нисам приметио (већ о бечкој полицији говорићу такође у овим мојим писмима) али у Берлину пада јако у очи, да се овде злочинци, полазећи на свој посао, врло вешто облаче и маскирају. Није могуће познати их. Јуче сам видео неколико таквих егземплара, и просто сам се дивио вештини берлинских лопова. Један од берлинских лопова није имао носа. Био је крњав. Али он даде себи направити лажан нос и лажну браду, те је тако неколико месеци ишао по Берлину те крао и плачкао. Оштећена и покрадена лица означавали су и описивали добро кривца, али овај је имао браду и нос — никако, дакле, у први мах да падне сумња на онога без носа. Тек после дужег времена једва испадне за руком члану г. Вахлу, да овога крњавка ухвати. И онда га даду фотографу, те га слика и с носем и без носа и с лажном брадом и без браде, те тако са свима овим обележајем уђе овај кривац у *криминални албум*.

Није мање интересантан и практичан албум за кривце са *особеним знацима*. Тако у једном делу тога албума налазе се обележени кривци они, који имају младеж на лицу; у другом који имају израштаје (чворуге) на челу, носу и т. д. У трећем, који имају какве оворе сличне белеге на руци, нози, рамену, врату и т. д. У четвртом, који су разроки, ђорави на једно око и т. д. Оваке кривце, када се деси злочин, лако је ухватити. Једном се десило, да је кривац у једној кући напао човека. Дигао му сахат с ланцем и одмах утекао. Оштећени предавајући тужбу, на питање иследничково, казао је, да је кривац на образу, близу носа имао ожиљак, који је добро уочио. Одмах му је показан албум са особеним знацима. И оштећени је на петом, шестом листу нашао кривца. Потера се дала за кривцем, пошто је иначе био познат полицији, и истога дана буде ухваћен у вароши.

Тако нешто ја сам био увео и у београдској полицији. Писар В. Недић, вешт чиновник, који је полицијску службу вршио с пасијом, имао је дужност да свакога апсеника свуче гола нага, и све особене знаке са њега прибележи у нарочиту књигу. Једнога дана начелство крушевачко телеграфичке београдској полицији и јављајући: да је ухватило једнога опаснога кривца, помиње његово име и пита, да ли је он познат управи Београда. Ја одмах приметим, да ће поменуто име бити лажно, него нека се ухваћено лице добро прегледа, неће ли се

на њему опазити какав особити знак. Начелство га онда прегледа и јави: да ухваћени кривац има велики црн младеж на левом рамену. Загледамо у књигу, и тамо нађемо забележено: да такав белег на своме телу има Јеврем Марковић, звани Ђопа, познати опасни злочинац, који је већ неколико пута био осуђиван на робију. Одмах јавимо начелству. И тако после притерања у крај, и сам кривац призна своје право име и своју прошлост.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

О КОЦКАРИМА И КОЦКАЊУ

Коцкање долази у област забрањених опклада* које се врше међу људима, и отуда се мисли, да су се људи коцкали — кладили — од кад постоји свет, а нарочито, да су ову радњу упражњавали од како се међу људима развио појам о вредности извесне ствари, која се меће на коцку. Док није на свету било новца, дотле се међу људима вршила размена добара — ствари — на врло примитиван начин, и тада је могло између људи бити само опкладе, која у самој ствари није ништа друго, него данашње модерно коцкање, а од како је постао новац, и од када се о њему развио појам, да је он мерило вредности за сваку ствар, која међу људима пролази, од тога су доба, садањи начини коцкања, заменили примитивну опкладу. До душе и сада се људи кладе, али то чине само онда, када је дотични предмет пред њима, или кад га обе стране довољно познају па ипак превара при опклади не помаже ником, већ шта више одмаже. Али коцкање је узело са свим други правац, нарочито у данашње доба, и прешло је у ординарну *превару*. Са тога је ова врста изопачена, или ако хоћете усавршене опкладе, законом забрањена, зато што се и не сматра другчије него као превара.

Од када има, дакле, у свету коцкања и коцкара, од тада је у непрекидној важности мисао између њих, да један од другог што добије и тиме да се оштети онај који губи. Има људи, који су сав свој век посветили томе, да се извежбају на који ће начин и што лакше и сигурније добити од противника новац, или ма какав предмет, који је стављен на коцку. Та сигурна могућност, да један добије од другог, онај предмет који је стављен на коцку, зове се често међу коцкарима „вештина“. Ова је вештина допринела у свету мноштво жртава, а то све због тога, што се неки човек који је невешт у коцкању упусти у игру са другим човеком, коме је то занат, и разуме се, мора да изгуби. Њега је повукла лакомост да на лак начин добије што год, и незнајући, да је оно лице, с ким хоће да се коцка препредени занатлија у коцкању. Йуди, којима је коцкање занат, и не коцкају се у самој ствари, већ врше обичну *превару*, на врло невидљив и вешт начин. И кад један човек изгуби новац или имање, онда тек види, да је имао посла с препреденим коцкаром. Пре тога, мислио је, да је дотични — коцкар

* Опклада је онда, кад ни једној страни, није познато шта ће изаћи. Ако се докаже, да је једна страна знала, па се чинила да незна шта ће изаћи, па тако добије; онда је превара и опклада не вреди ништа. Онај који тако добије, врати ће улог на траг; који пак, знајући изгуби, сматра се као да је учинио поклон. § 792. гр. зак.

«Онај који карте, или друге коцкарске (хазардске) игре на велике новце, за корист и у виду заната упражњава, да се казни за твором од 3 до 12 месеци, а поред тога у новцу од 50 до 300 талара; осим тога и сви при игри нађени новци одузеће се, за рачун, правитељствене касе. Исто тако да се казне и они, који по вашарима, саборима, или иначе, по варошима и паланкама, или селима иду, карте или друге справе за овакове игре са собом носе и свет варају. Ако је картација странац да се из Србије протера» § 285, крив. законика.

— човек, као и остали људи, али пошто изгуби, онда руке па у прса. И сад му је тек јасно, да се тај препредењаковић и није у самој ствари коцкао на частан начин, као што то може да буде, већ да га је просто преварио, на врло лукав, смишљен, вешт и невидљив начин.

Из овога се види, да су сва лица, којима је занат коцкање, врло опасна, како за личну тако и имовинску безбедност. Ми ћемо у овом чланку, приказати нашим читаоцима, карактерне знаке „коцкара“ и „коцкања“ те тиме да дамо могућност оном човеку, који се по кад-што, оће и да „покоцка“ да може познати, пре но што изгуби новац, има ли посла са „коцкарком“, коме је ово занат, или не.

Сви су коцкари, са малим изузетком, по природи бистри, окретни, вешти, а врло лени, да зараде на поштен начин. Њихов је разум, усљед непрекидног размишљања о превари врло изоштрен, и са тога се у тренутку сваком лукавству досете. Да им је, да уживају у свему што пожелеле; то им је душа. Због тога су и сувише а често врло претерано страсни за уживањем. Код женског су света особито добро примљени, и врло се лежерно понашају, представљајући се вазда као кавалери. Услед превелике страсти за уживањем, жртвују свачије поверење, само ако отуд могу извући за себе какву корист, и због тога су врло *неповерљиви*. То су општа својства свију варалица—коцкара—и по њима се сваки од њих може познати.

Сваки би се преварио, кад би уочио само једну особину, од ових што смо изложили, код извесног лица, па да отуд закључи, да је то лице коцкар. Не, њих треба добро проучити, и онда, само ако је прави коцкар — варалица — наћи ћете код њега све напред побројане особине.

При картању, коцкари употребљују различита лукавства, да би боље опељушили противника.

Једни се користе знаковима испод астала, нпр. додиривањем свога ортака ногом, да му тиме каже, шта треба да ради према трећем, који је са њима сео да се карта. Ови се знаци обично употребљују кад се њих више картају за једним столом, па између њих седе два коцкара, који дају знаке један другом испод астала.

Други се опет користе тиме, што ноктом или пепелом од цигаре обележе карте, и тако их познају с леђа, па разуме се сигурно ударају на кеца, седмицу, десетку и т. п. Ово обележавање карата, зове се маркирање, а употребљују га коцкари при свима играма. То није сувише мудра вештина, па се њоме прави коцкари користе ређе, али је најчешће употребљују *обични коцкари*, — варалице — који се на неким местима зову полуказацаи.

Има опет неких коцкара, који напред уговоре међу собом извесне знаке и њима се служе при коцкању. То бива онајчешће, кад се два коцкара договоре да опељуше трећег; дакле игра у троје.

Они пак коцкари, који на врло вешт начин знају да пакују карте, служе се при игрању тиме, што врхом од игле роваше карте на леђима, али тако неприметно, да поле невешт коцкар, апсолутно не може то да опази. Ова сорта коцкара, често је пута у договору с кафецијом, коме у напред донесу маркиране карте, па кад неко наиђе да се коцка, кафеција, који држи страну варалици, донесе му карте, које је овај раније обележио, и на тај начин превари свога противника.

Други опет коцкари врше превару помоћу светлости. Ово чине помоћу огледала, помоћу табакера, новчаника, који су сјајни и помоћу других подобних ствари. Такви коцкари, док поделе карте, видели су већ, било у огледалу, на табакери, на новчанику итд. шта су поделили противнику и какве је овај добио карте.

Бива врло често, да се коцкари користе црним наочарима, зато што се знаци на картама који су помоћу фосфора направљени, виде једино кроз црне наочаре, јер се фосфор опажа само у помрчини, а ово се изводи вештачки помоћу таквих наочара.

Има коцкара, који се служе неким знаковима од цинка.

То су справе, које се нарочито у фабрици праве, према порудбини дотичног коцкара. Ову врсту лукавства, врше обично главни коцкари, они што се зову на неким местима казацаи. Они се налазе онајвише у главним гостионицама, у великим варошима, у бањама, и у опште где се стиче богат свет. А обични коцкари не служе се таквим мајсторијама него траже ћара по вашарима, омањим кафанама и меанама, шатрама и ђумезима; и у томе се знатно разликују од правих коцкара. Обични коцкари, разликују се још од главних коцкара и у томе, што у свакој прилици оће да се коцкају, а да би за ово увек били спремни, носе свакад собом карте и свећу. Док међутим, прави коцкари ретко се занимају обичном коцком, зато што се њихове вештине и лукавства не могу да доведу у склад са случајностима обичне коцке због чега се најрадије одају на случајне али велике коцке, као што су опкладе при картама, где се у један мах изгуби врло велика сума, — и онда разуме се, игра је свршена. Отуда долази то, да се прави коцкари не играју дуго. Обични коцкари разликују се од главних још и у томе, што су по природи бојажљиви и што се радо удешавају и кичоше, док међутим прави коцкари, врло су слободни и веома скромно али укусно и елегантно обучени.

Обични се коцкари познају још и по томе, што кад су у кафани они врло пажљиво испитују место, положај астала и остале околности, где намеравају да се коцкају, па кад све то потанко испитају и изврше, они онда позову већ у напред означену личност за картање. Разуме се по себи, да је та личност у договору са овим који је позива и да су за превару уговорени међу њима знаци. Кога сад ђаво нанесе међу њих тешко њему. Ово пак не чине никад прави коцкари, они се служе другим случајностима.

Обични коцкари радо кибицују, али су увек врло учтивни и ретко траже велико друштво при коцки. Понашање им је врло озбиљно а у свакој прилици, видећете како су веома пажљиви. Оваки су и при самој коцки, само ћете приметити, да сваки од ових коцкара, игра врло радо са шеширом на глави, изговарајући се да то чини због светлости, која му смета очима.

Прави коцкари међутим, понашају се, као што смо и раније казали, врло слободно а траже на све стране велика познанства и зато много троше и жртвују. Спрам женскиња су веома пажљиви, а при игри потпуно су равнодушни, било да губе или да добијају. Карактеристично је код њих то, што се никад не одричу да су коцкари и отворено признају да им је то најмилија забава. Кад заседну за коцкарски сто, показују се у почетку игре, веома расејани, избегавају сваку препирку и свађу при коцки, а карте мењају скоро сваки час. Но на крају крајева излази то, да су веома вешти у превари и никад се не збуњују, па ма били у највећим неприликама.

И једни и други коцкари имају у оним варошима где живе стално, засебну кафану или гостионицу, где редовно долазе и где се коцкају. Са гостионичаром и са осталом послугом у кафани или гостионици одржавају увек јаке везе пријатељства, а врло често бива, да се са њима и уортаче, као што смо напред казали. Често ће те опазити, да оваки гостионичари, радо позајмљују новац коцкарима, те и по томе се зна, јели кафеција или гостионичар ортак коцкарски.

Обичај је код коцкара, да при игри, мету запаљену свећу с десне стране а иза леђа оставе такође горећу лампу али увек у пола и при такој укрштеној светлости изводе своје операције.

Обични коцкари познају све преобучене жандарме у главу и врло брижљиво пазе, да их ови изненада не натрапају.

Што се тиче самог коцкарског стола, он се обично избере близу дувара, а то долази отуд што коцкари не трпе око себе кибицере. Код кафеција или гостионичара, гди се коцкање редовно упражњава, видећете, да су астали и остали намештај тако распоређен, било у соби за коцку, било у једном одељењу кафанског локала, како је најкорисније за варалице и коцкаре. Такав гостионичар, зна да светлост игра велику улогу при коцки, зато ћете приметити, да је светлост тако распоређена, како се то допада варалицама — коцкарима.

Светлост мора бити тако удешена да с десне стране и иза леђа баца светлост, тако да су карте које коцкар држи у левој руци у пуној светлости.

У почетку игре сваки се коцкар придржава строго свију правила учтивости и врло су ђуљиви, а то због тога, што за то време посматрају остале играче и цене њихову нарав и темперамент.

Ако је за играчким столом само један коцкар, онда он врши маркирање карата при самој игри, а ако их је више, па сваки зна те марифетлуке, онда се бољи коцкар од осталих служи чулом пипања. Такав коцкар, кадар је да под претима оцени, која је то карта и онда обично даје карте осталим играчима, да се увере како ко божем, на њима нема ничега сумњивог.

Ово лукавство у коцкању, дотерало је до таквих крајности, да данас, коцкари поручују код фабриканта карте са разним знаковима, које познају само они. И такве карте израђују фабриканти!! Све карте, што их појединци из иностранства донесу собом као што то чине најчешће сами коцкари, носе на себи скривене знаке, који су познати само коцкарима и никоме више. Према томе, није никакво чудо, што ове варалице — коцкари — насигурно добијају. Ово би требао да има на уму сваки при коцкању, и да не пада у руке људима, који ће га насигурно опељушити.

ИСТРАГА

II

О лешевима, који су нађени у води

(ПРОДУЖЕЊЕ — СВРШЕТАК)

Има један случај такође интересантан, за сваког истражника и ако је резултат истраге при овом злочину остао безуспешан. То се десило са једним државним органом, који је примамљен на варљив начин, савњим, на љубавни састанак, близу неке воденице, и поред јазу исте, убијен и по том бачен у воду. Ово је било јамачно из какве освете, због неке службене радње у његовој струци. Поред свеколиког напрезања и пажљиве истраге, није се могло ништа друго утврдити, до место на коме је поменути злочин извршен. Речени јаз, био је близу једне велике воденице, и једва се дознало од воденичара, време у које је он видео тело убијеног чиновника да плови по води. Воденичар је шиљбочио код воденице, а по правилу, морао је сваки четврт часа да виче и тиме, да даје знак да је на своме одређеном месту и да не спава. Стојећи близу једног прозорчића од воденице и чекајући да воденичарски часовник откуца девет и три четврти, како би могао да виче, спази леш гди плови по води и брзо стрчи те га склони, да не би учинио какву сметњу воденичким точковима. Причањем овога воденичара, могло се утврдити, једино то, да је вода донела леш на то место, тачно у девет часова и три четврти. Убијени чиновник носио је увек собом часовник у џепу, но пошто је бачен

у воду и часовник му је застао; али на њему се видело, да је застао у осам часова. Сад је настао читав низ интересантних експеримената. Позвата су два врло стручна и интелигентна часовничара, да буду у овом ислеђењу вештаци. Један од ове двојице стручњака, упитан о потребном, одговорио је, да добар часовник са заклопцима, који се добро затварају, и са грађом — јапијом — која је такође израђена добро, може да ради неколико часова у води а да не стане. Други опет, тврдио је, да часовник ради у води кратко време, и то ако су заклопци удешени на њему како ваља и ако су затворени помоћу каучука или коже. Сад су набављени разни часовници и онда су им јапије — грађе — извађене, па место извађених јапија, метуте су друге, старе и просте, које још једва раде. Све ово, т.ј. овако удешени сатови спуштани су у чашу воде. И сви су часовници, после неколико тренутака застали. Само код једног енглеског хронометра — часовника — и још код једног простог часовника, који је био у са свим обичној кутији, трајало је кретање 12 до 15 минута. Овај последњи часовник, који је био прост, имао је дупле заклопце, а поред тога били су изнутра брижљиво испуњени кожом; међутим, имао је напред једну рупицу од 15 милиметара, у пречнику, колико да се виде само цифре. Место гди се часовник навијао — ремонтар — удешено је помоћу масти тако, да вода не може унутра да уђе. Као што смо казали, сви су часовници, пропустили воду унутра, само ова два последња, радили су у води подуже. После овог експеримента, узет је онај часовник, који је нађен код утопљеног, па му је извађена јапија а по том је брижљиво очишћена и подмазана, и најпосле опет састављена и метута на своје место, а за тим је навијен и пуштен у воду. После неколико тренутака застао је. Било је дакле, изван сваке сумње, да је његов господар бачен у воду за неколико тренутака пре осам часова, и да је тако убијен, допловио код воденице до девет часова и три четврти, кад га је и воденичар опазио. Утопљени је имао са свим лако летње одело, које је брзо примило у себе воду. Сад је узет један цак, па је у њега метута сена и песка толико, колика је тежина убијеног човека; међутим, цак је удашен тако, да је његова и запремина и специфична тежина потпуно једнака са лешем утопљеног. Тако направљен и удешен цак, бачен је у воду и пуштен да плови за време од једне четврти часа. Експеримент је морао показати велику тачност, зато, што је јаз био потпуно чист и регулисан а имао је правилно одсечену обалу, која је била ограђена дрветом, и према томе није се могло зауставити у јазу ни човечије тело, нити пак бачени цак, због каквог дрвета или каквог плитког места у јазу. Онај простор, који је препловио бачени цак за четврт часа, забележен је, а по том израчунато је, колики би простор тај цак прошао за време од једног часа и три четврти, дакле од онога времена када је убијени бачен у воду, до времена, кад је допловио до воденице; и тако израчуната дужина пута, пренесена је од воденице уз јаз. И сад је експеримент показао, на ком је месту убијени бачен у воду. Тачно, на томе месту, није нађено ништа од вредности, али мало даље уз воду, нађена је крај обале угажена трава, где је од прилике морала бити борба. Поред тога а услед пажљивог посматрања, тога места, нађено је једно дугме на томе месту, са блузе, које је фалило, баш на самој блузи погинулог. Према оваковом стању ствари, а у вези са осталим околностима, могло се са поузданошћу тврдити, да је убијени на томе истом месту бачен у воду, али поред свега тога, убица се није могао да пронађе.

Код тела, нађених у води, треба у опште пазити на ово:

1. Спољни знаци, смрти, код утопљеног тела, нису никада поуздани, и може се рећи, да су без изузетка варљиви, а могу показати само то, да је тело дуже или краће време било у води.

Међутим, ти спољни знаци, не могу никад утврдити, да се неко сам утопио.

2., Није у опште никакав доказ, она тобожна хладноћа, на коју се нарочито пази, и за коју неки тврде, да се она најјаче опажа код утопљеника. Свако тело добија после извесног времена, степен топлоте, онога места, или оне околине у којој се нађе, а кад је човечије тело, дуже времена било у води, онда ће оно добити степен топлоте оне воде у којој је било. Ако је вода, као што је већином за време лета, нешто мало хладнија од ваздуха, онда ће и тело утопљеног бити нешто мало хладније од ваздуха у који се тек сад преноси из воде. Кад би се неко утопио у млакој води, и кад би та вода задржала исту температуру, онда би утопљени и после много дана, био млак, пошто се извади из воде.

3., Изванредну бледоћу утопљеника, налазили су по кад-кад стручњаци код лешева, али врло често и нису. Но ову бледоћу налазили су и код лешева, код који је на други начин наступила смрт. Бледоћа, дакле ништа стварно не доказује.

4., То важи и за збрчану кожу, која се налази врло често, код утопљеника, али она се налази исто тако и код других лешева, нарочито код лица, која су умрла напрасном смрћу.

5., Мацерација (модрина, задебљање и набраност) коже, на рукама и на ногама а и на коленима и лактовима, и т. д., показује се скоро увек код лешева, који су пробавили дуже времена у води. Ова дакле, мацерација, утврђује само ту околност, на случај да се у исту посумња, што је у осталом, врло редак случај.

Истакне ли се питање, да ли је неко тело, пробавило дуже времена у води, у којој је нађено, доказује ова мацерација ако се на нађеном лешу покаже, али њоме се не може тачно одредити и време, колико је леш био у води. Један одличан истражник, наводи пример о тој мацерацији из Босанске окупације у години 1878. Он вели, да је првих недеља, месеца августа, баш кад је била већина битака са Турцима, владала дању права африканска врућина, док је, међутим, свако вече без изузетка, било страшних олујина, које су трајале целе ноћи. Пошто је војска морала по цео дан, да издржава форсиране маршеве, а преко ноћ да остаје под ведрим небом и на киши, то је, готово, за целе две недеље била изложена, непрекидној влази; дању од зноја, а ноћу од кише. Услед тога, наступила је код војске јака мацерација, на рукама, ногама, лактовима, коленима па и на другим деловима тела. Оне мацерације око трбуха, болеле су јако, јер је каиш око појаса био јако оптерећен код војника бајонетом и двома тешким кесама за патроне — муницију — а код официра опет, сабљом револвером и канијом. Због овог бола, од мацерације, код људи, обраћена је лекарима велика пажња, и она је била, за неко време, предмет разговора међу њима. При овој појави, опајало се, да је код једних војника, била мацерација јача, код других слабија, а код неких, којих је било врло мало, није ни наступила; ма да су и њи били потчињени истим утицајима и ма да су имали да носе исто толико терета, колико и други. Интересантно је у овоме питању то: што ни мање ни више развијено тело, ни плав ни црномањаст тип, нису чинили разлику у мацерацији, тако да се са великом вероватноћом могло закључити, да само нарочита и омања непозната каквоћа коже, може да утиче на слабију или јачу мацерацију. Са тога, њу и не треба, кад је има или нема на извађеном лешу из воде, сувише прецењивати, као доказ.

6. Можда је још најбољи доказ та околност, кад су пенис или брадавице на дојкама, јако скупљене, пошто се тада може узети, да је дотично тело пало у воду живо. Истина, експерименти су показали на свежим лешевима, да ове околности могу

доћи и после смрти. Али по правилу ваља, у таквим приликама поћи увек од те претпоставке, да је тело, на коме су се нашли, тако скупљени делови, још живо, или тек пред саму смрт бачено у воду. Свакојако, поред ове претпоставке, ваља резервисати и привремено мишљење о тим појавима на телу.

7. Мумифициран пупак, који никад у води неће да омекша, утврђује закључак, да је дете било више дана на ваздуху, пре но што је бачено у воду. У води, или у влажној земљи, пупак труне, али зато, не суши се.

ПРЕГЛЕД

Кривичних дела, која су извршена у Србији у месецу јуну ове године

У овом месецу догодило се у целој земљи: двадесет и девет убистава, десет покушаја убистава, осамнаест самоубистава, један покушај самоубистава, двадесет и четири случајне смрти, двадесет и пет разбојништава, четрнаест паљевина, десет телесних повреда, које тешких, које лаких; сто и једна опасна крађа, осамнаест простих крађа, три силовања и једна утаја.

У овом броју износимо кратак преглед, а у будуће ради смо да га целокупног прикажемо нашим читаоцима, те да у целини виде, шта се све догађа у нашој Србији.

Кривична дела, скупљена по окрузима иду овако:

У рејону управе вароши Београда било је: три самоубистава, један покушај самоубистава, једна паљевина, две телесне повреде, једанаест опасних крађа, пет простих крађа и једна утаја.

У округу подунавском: два убистава, једно самоубиство, три случајне смрти, девет разбојништава, једна паљевина, тринаест опасних крађа и два силовања.

У округу тимочком: једно убиство, два самоубиства, два разбојништава, две паљевине и осам опасних крађа.

У округу пожаревачком: четири убистава, четири покушаја убистава, три случајне смрти, четири разбојништава, једна телесна повреда и једна опасна крађа.

У округу крајинском: једно самоубиство, једно разбојништво, две паљевине, две телесне повреде, пет опасних крађа и једна проста крађа.

У округу рудничком: једно убиство, четири самоубиства, две случајне смрти, два разбојништава, две паљевине, пет опасних крађа и две просте крађе.

У округу моравском: једно убиство, један покушај убистава, једно самоубиство, три случајне смрти, пет разбојништава и петнаест опасних крађа.

У округу нишком: два убистава, две случајне смрти, једно разбојништво, једна паљевина и седам опасних крађа.

У округу ужичком: два убистава, један покушај убистава, два самоубиства, три случајне смрти, једно разбојништво, осам опасних крађа и две просте крађе.

У округу топличком: седам убистава, један покушај убистава, три случајне смрти, једна паљевина, једна телесна повреда, две опасне крађе и три просте крађе.

У округу крушевачком: два убистава, један покушај убистава, једна случајна смрт, једна паљевина, четири опасне крађе и три просте крађе.

У округу крагујевачком: једно убиство, један покушај убистава, једна случајна смрт, четири опасне крађе и једно силовање.

У округу ваљевском: једно убиство, једна паљевина, три опасне и две просте крађе.

У округу подринском: три самоубиства, две телесне повреде и дванаест опасних крађа.

У округу врањском: пет убистава, један покушај убиства, једна случајна смрт две телесне повреде и две опасне крађе.
У округу пиротском: једно самоубиство, две случајне смрти, два разбојништва и једна опасна крађа.

Из овог прегледа види се, да је у топличком и врањском било највише убистава а то је услед напада Арнаута на граници, а у рејону управе вар. Београда, у окр. неготинском, подринском и пиротском није било ни једно.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

ЛАЗА ТОДОРОВИЋ „ЂАК“

(ЗВРШЕТАК)

Лаза је збиља дошао у Београд. Ал' како је имао много пречих послова, то није могао на мене да натрапа, већ је, по својој навици, извршио опасну крађу кафеџији код „Малог војника“, те је одмах за тим био ухваћен и предат суду на осуду.

То му је била последња „операција“... Своју „племениту“ и „много измучену“ душу, испустио је једнога дана у београдском казненом заводу.... Београд се спасао једног опасног зликовца, а његови другови још и данас обилазе његов гроб, и на њему се нападају оном „благотворном“ науком, коју им је Лаза „ђак“ проповедао.....

На завршетку имамо да саопштимо нашим читаоцима једно „слово“ — писато коцкарским језиком — које је нађено у шпагу једног коцкара после смрти „ђакове“ и које је, вели, говорио на његовоме гробу неки од његових другова и то ноћу, пред полазак на вашар обреновачки.

Ево како гласи то „слово“:

„Тужни зборе!

Лаза је био леват¹⁾ и то леват готиван. Ама, што је био шатровац, нема му равна. Умео је да превари и сивора већег и сивора мањег, па чак и поријата. У шатронци био је и броја се незна. Имао је увек доста кинти па боме и шлавка... На гранделе није ни гледао. Кад је био у нужди, он је у одбрану свога живота употребљавао мисирац па боме и мисирку. Унча и бунарче морали су увек подлећи његовој вештини, јер је увек имао при себи велики избор разваштаваца. Петљарка је за њега била ништа. Док си трен'о, с њоме је био готов. Здравоме вол'о шуштавице а пио је до миле воље добре шушљинге. Најрадије употребљавао је пљуванац из Футога. Кад он викне гљај чуо се чак до — тркалишта. Сироме. Бацио је трескавице па леже у — гроб. Бог да му душу прости а до сад би био горак шатровац!... Јадна његова келинка нема данас ни цање ни жвањет већ само један наглавак као спомен на њега...

ХАЈДУК СИМА МИЛИНКОВИЋ.

У данашњем броју доносимо слику хајдука Симе Милинковића, верног друга и побратима Милана Бркића, чију смо слику донели у бр. 2. Полиц. Гласника.

Као што је Милан Бркић, опасан по друштво и његову личну и имовну безбедност, исто је тако опасан и његов друг Сима. Разлика је између Бркића и Милинковића та, што је Бркић стар 25 година а Милинковић свега једну годину више, дакле стар је 26 година.

И овај је зликовац родом из истог среза из кога је и

¹⁾ Читаоци могу превести ово „слово“ по коцкарском речнику, који је штампан у 1. и у овом броју нашега листа.

Бркић и по свој прилици васпитани су на један исти начин, о чему нас уверавају и њихова злочина дела.

Сима Милинковић, родом је из „Тометина Поља“ (у срезу пожешком) а пао је у руке полицијској власти, заједно са Бркићем 12. октобра 1896. год. њега су као и Бркића, ухватили у кући Владимира Савића из Миросаљаца, чију смо слику такође донели у 2. броју Полиц. Гласника.

У почетку свога хајдуковања, Сима није био у дружини Бркићевој, већ је за свој рачун харао и пљачкао своју веселу браћу, — и тек пошто је убио Бацковића, учитеља, онда се придружио хајдуку Бркићу.

О убиству Бацковићевом, о коме су све новине говориле немамо шта да говоримо, пошто је оно познато нашем свету, већ само доносимо слику овога хајдука који је над њим извршио убиство.

Кад је полицијска власт сазнала, да ће Бркић, да дође са дружином на конак код Владимира Савића, онда је полицијски чиновник са шест пандура отишао близу куће Владимирове и ту се прикрио, док превали извесно доба ноћи.

Кад се већ ноћ у велико утишала, онда чиновник са својих шест пандура опколи Владимирову кућу и поседне све отворе кућне, као што су: прозори, споредна врата и т. д. а сам са још једним пандуром закуца на главна врата.

На први куцањ, нико се није јавио изнутра, а кад је овај поновљен, тада се јави сам Бркић.

Чиновник му одговори: „Предај се Бркићу, јер сад да си птица, немош умаћи, пошто је кућу опколио читав батаљон војске из Пожеге и поред тога још један вод жандармерије“ а уз то дода да му ништа неће ако се на миран начин преда.

Бркић се није у почетку хтео предати, на шта чиновник викне гласно: „господине поручниче, командујте војсци „готовсе“. Тада Бркић поверује, да је збиља војска опколила кућу, па онда проговори изнутра: „Капетане, предају се ако ми даш реч, да ми нећеш ништа учинити“. Чиновник полицијски обећа, да му ништа учинити неће и док му је задавао тврду реч, дотле један пандур с противне стране куће опали на Бркића кроз прозор, али га не погоди.¹⁾ Тада Бркић укори чиновника говорећи: „Зар ми задајеш реч, да ми ништа нећеш а овамо умал' ме не уби твој пандур“. Једва је успео чиновник, да га увери, како је то непажњом пандуровом било, и како се неће више поновити. На то Бркић отвори врата и баца оружје, а пандури га свежу,

Чиновник га упита, гди ти је друштво, а Бркић покаже овога Симу, који се био сакрио под једно буре.

Пандури подигну буре и нађу под њим овога хајдука, који се беше уплашио, као и свака пржибаба.

Кад су их извели из куће, тада ће Бркић упитати чиновника, гди му је војска, на шта овај одговори, да нема више потере собом, него ових шест пандура.

Бркић се љуто покаје што се тако у лудо предао и рекне: „Е капетане, јевтино си прошао, а да сам знао да вас је само шест, ни један не би однео живу главу“.

И овај Сима а и Бркић, ухваћени су пред зору у Владимировој кући, а док су стигли до среске канцеларије, дотле су и то уз пут, проказали све своје јатаке.

ДУШАН МАГАЗИНОВИЋ.

Ова слика представља, једнога између оних крадљиваца и коцкара, чији је начин крађе и остали марифетлуци у овој, описан у књигама г. Тасе Миленковића, нашег познатог кримина-

листе. Његову слику доносимо у овом броју зато, да читаоци виде, од каквих индивидуа страда наше друштво, и какви шмоклјани задају грдан посао полицијским властима. Кад га човек посматра, не би дао за њега ни покварен грош, а међутим толико је нанео штете појединим грађанима, крадући их и варајући их, да се не да у кратко описати.

Одан крађи и коцкању, у вечитом је послу и увек задаје бригу полицијској власти, да кога не похара, или да кога не превари.

¹⁾ Јамачно, полакомно се за 15.000 дин. уцене.

Он је родом из Ужица, а стар свега 27 година. По занату је памуклијаш, но не ради га, зато што му се допада више овај други занат.

Кад је свршио два разреда реалке, отишао је на занат, па пошто је и овај изучио, одао се крађи и коцкању.

Кажњават је много пута због скитње и коцкања а последњи је пут кажњен за просту крађу, коју је извршио у рејону кварта варошког.

Као што му слика показује његов спољни изглед, види се на првом месту, да је глават, по чему се одмах да познати. Коса му је црна и чекињава, а обрве велике и црне. По лицу је флекав и цегав, а бркова готово и нема. Иза врата (то је што се на слици не види) има један повелики младеж. Ко није рад, да трчи у полицију и тражи заштите од лопуза, нека га добро уочи какав изгледа, па онда нека га се причува.

СЛИЧИЦЕ ИЗ БОЦЕАРСКОГ ЖИВОТА

I.

(НАСТАВАК)

— С њима, настави Марко, ми тргујемо на „свој“ начин! Знате, и та трговина добро пролази, кад се не може што крупније да „здипи“. Кад нас потера „баксус“ по варошима, а ми паднемо гди год у село. Тамо смо и сигурнији него у вароши. Нарочито нас у Београду гони онај Љуба наредник. Ама, то је наш зао дух! Само да њега није, све би боље било. Познаје нас свакога у главу. И да видите чуда! Нађемо га и онде где мислимо да смо најсигурнији. Испадне пред нас као из — вертепа. Да га ђаво носи, овде нам се већ попео,

И ту Марко показа прстом на врх од главе.

— Море немој ту ваздан увијати, већ причај о тој вашој трговини са кокошкама.

— Море, овај Љуба... ех... да... знам, где сам стао. Дакле, дођемо тако у село, ноћу, па се ушуњамо у авлију каквог сељака. Они пусти пси баш нам не дају живети. Знате, да су као курјаци, а зли, Боже, зли, да те растргну!... Него, и за њих имамо лека. Понесемо собом мека леба и љуте ракије. Чим се јавну из кошаре, а ми им добацимо кроз плот комад леба, натопљен у ракију. Да се покрве отимајући се о то комаће. Они ждеру а ми бацај, док се на покон не опију. Подвију репове, па једва натрапају на кошару. Да се покидате од смеја како изгледају. Нисте никад видели пијано псето?

— Нисам!

— Штета, а то је прави „циркус“! Чекамо тако једно пола сата па онда јђла преко плота у авлију. Ту тек настаје наш прави посао! Кокошке сеоске обично спавају по дрвећу. Има их тма Божија! Полако се довучемо до испод дрвета да нас не осете, Запалимо жигицу и њоме упалимо парче сумпора што увек уза се носимо... Дим од сумпора занесе и опије пилеж, и онда једна по једна пада на земљу, ама ни да кркну. Опруже шију, опусте крила, па право на нашу — врећу.... За тили час пуна врећа. Ко ће онда ко ми? Сутра дан однесемо „еспап“ на пијацу. Тамо се направимо важни и држимо се на цени. Чим угледамо каквог полицаја ми се шумрнемо у гомилу. — Ето, тако раде трговци, оваки, као на прилику — ја!

— А мечка?

— Их, не спомињите ми само мечку, да је ђаво носи!

(Наставиће се)

БОЦЕАРСКИ — ЕГАВАЧКИ — ЈЕЗИК

(Наставак)

Кућа	Унча
Качана	Пљуварница
Слепац	Гегавац
Вашке	Цике

Пијан	Напљуган
Пас	Чикљавац
Куче (псетанце)	Лакавче
Коњ	Рунков
Во	Рикавац
Овца	Бекавица
Јагње	Бекавче
Кокош	Крекавица
Кола	Трескавице
Казуј	Редан
Очи	Ждраковице
Полиција	Сиворница
Млада, добра девојка	Готивна Келинка
Млада, добра жена	Готивна Треба

(Наставиће се)

Т Р А Ж Е С Е

Маргин Раковац, родом из Аустрије, по занимању је вештак у циркусима, стар око 30 година, стаса омаленог, плав у опште; бркова кратких, у лево око жмирав, усана дебелих, говори неправилно српски, јер је шваба; од одела има на себи: црне панталоне, капут и прслук браун, шешир сиве боје; све побројано одело на њему је половно; на ногама ципеле такође половне — побегао, пошто је извршио крађу у разним стварима Танасију Ђукићу из Ритопека. Од покрађених ствари однео је: 1 пушку острагушу — двоцевку, 1 сикиру, 1 бакрач од плеха и одвео му 2 мала ловачка кера. По сазнању прошао је поред Ђерма Смедеревског за у Београд.

Ђока Сервијанац, из Крчелина у Срему у Угарској, стављен је под суд због извршеног убијства на дан 19 (31) марта тек. год. које се дело по ондашњим законима, казни смрћу на вешалима. Ђока је побегао у Србију и најпре се настанио у селу Дрењу, ср. посавском окр. ваљевском, па после неког времена одатле отишао незнано куд. — Аустро-угарско посланство тражи, да се Ђока изда њиховим властима на осуду, ако се у Србији налази. Лични опис Ђокин, овакав је: сељак, има 36 год., вере православне, ожењен, има 5-ро деце, био више пута кажњен, очију и обрва црних, бркова дугих, нема браде, носа средњег на врху мало уздигнутог, на левој страни врата има биљег од ударца сабљом, ход му је тром, млата рукама, одева се као обични сељаци, одело му је од такозваног карираног „пола“ носи прслук са „рипованим“ пругама и жут у пола изношен кожух.

Милутин Михаиловић бив. осуђеник, сада болесник у болници за душевне болести, родом из Паљеника, среза моравичког окр. ужичког, побегао је из болнице и однео: 1 бели капут и браун панталоне од штофа, 1 сламни шешир, опанке и чарапе другог болесника а кошуљу и гаће болничке већ је имао на себи.

Драгутин Н. родом из Никшића, у Црној Гори, који је неко време служио код Боранијашевића, механике у Ужицу, ноћу 29 пр. мес. извршио је крађу своје газди и однео један двоглед у вредности 50 д. а у дувану и новцу 3 д. свега 53 дин. па је исте ноћи незнано куда побегао. Драгутин је стар 17—18 год. раста средњег, у лицу сувољав, црномањаст — косе црне, очију граорастих, без браде и бркова. Од одела имао је на себи: капут и прслук од сивава штофа, плаве војничке панталоне и плаву шајкашу, а на ногама поцепане опанке и сељачке чарапе.

Љубиша Стефановић из Смедерева, осуђеник, побегао је са рада из Топчидера 11. ов. м. по подне, испред чувара топчидерске економије. Љубиша је стар 22 године омален, косе, бркова и очију црних, носа права, чела обична, образа округлих, особених знакова нема.

Петар Гавриловић, бив. општин. писар, пресудом од јучерањег, кажњен 15 дана затвора за дело из тач. 3. § 359 крив. закона. На основу §§ 15. и 16. пол. уредбе, суд је пресуду огласио за извршну, и по саопштењу пресуде ставио Петра у затвор (у 8 сати пре подне). Између 5 и 6 сати по подне, истог дана Петар је побегао из затвора.

Владимир Поповић из Београда, побегао је из команде као редов 4 ов. м. око 7 сати изјутра и до данас се није вратио у исту. Владимир је плав, косе плаве, бркова повећих и плавих, висок 1.65 м. и по свој прилици налазиће се код свог оца Саве Поповића, који седи са станом близу „Славије“.

Љубомир и (Милоје) Миливоје браћа Буџићи из Прћиловице, среза моравског, обили су врата на апсани среза ражањског и побегли незнано где. Љубомир је стар 23 године, стаса средњег, косе смеђе, очију плави, носав, на ногама опанци са кајишима, од одела: гаће, кошуља и антерија од сукна. Миливоје је стар 22 год. лични опис као и у првом сем што има браду и бркове плаве, мале и ретке.

Муја Араковић из Лознице и **Драгољуб Младеновић** из Јагодине који су стављени под поротни суд и у притвор зато, што су ноћу између 21. и 22. априла т. г. на опасан начин извршили крађу Николи Цветановићу мех. из Јагодине, па како је Муја одмах по извршеном делу побегао, то се сада тражи. Муја је стар 28 година црномањаст, средњег раста, брије се; на себи има кариране или пругасте панталоне, сељачку сукнену антерију, округлу црну шубару а на ногама штафлете.

Ноћу између 19. и 20. пр. мес. непознати лопови ушли су кроз прозор у собу Марка Арсенића из Медвеђе ср. јабланичког, и из сандука однели му и то: 4 пара мушких кошуља, троје гаће, 8 пари женских кошуља, 6 пешкира, 3 метра платна за јастуке, једну женску грану, 40 аршина платна, 10 пари чарапа, 1 прстен златан, 4 оке вуне, 1 чаршав и 10 динара у новцу и још неке ствари, у вредности 250 дин.

Илија син Петра Голубовића тежака из Мокљишта ср. паланачког, који је био на служби код Николе Вељковића, пекара из Беле Паланке. Он је стар 13 година, стаса малог, косе и обрва црних, очију граорастих; од одела има црне чакшире, дугачку белу хаљину и на глави носи шајкачу.

С К Р Е Т Њ Е С Е П А Ж Њ А

Стоја Средић из Београда, који је због крађе на затвор осуђен, по опроштеној осуди пуштен је у слободу 22 фебруара ове године но има да издржи још 1 годину дана полицијског надзора.

О Г Л А Ш Е Н И З А Х А Ј Д У К Е.

Начелник среза врањског расписом од 9 ов. м. Бр. 11239 јавља, да се Сава Дубарија из Реткоцера, среза јабланичког и Лука Стреличић из Статовца среза прокупачког, нису се у остављеном року јавили и предали власти, зато их је начелник, на основу чл. 3. закона о хватању и утаманивању хајдука огласио за хајдуке и сада је слободно свакоме убити их.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Г. *Мијанлу Марковићу*, начелнику среза цинског. Врање. Примили смо послатих 134.30 динара. Хвала на заузимању.

Г. *Мил. Кнежевићу*, писару среза рађевског, Крупањ. Примили смо 10 динара. Хвала.

Г. *Танасију М. Бресијанцу*, писару, Ђуприја. Примили смо 8.50 дин. претплате за вас и г. Светислава. Хвала.

Г. *Сретену Грујићу*, ср. писару, Уб. Примили смо 93.75 дин. претплате за именоване претплатнике. Хвала.

У једном од идућих бројева, донећемо слику онога кривца о коме говори г. Таса у свом првом писму, које смо у овом броју штампали. Ову нам је слику дао г. Таса а он ју је добио из албума Берлинске полиције. Поред овога, њему је уступљен повећи број оваквих слика из албума Берлинске и Бечке полиције које нам је ставио на расположење и које ће мо с времена на време приказивати нашим читаоцима.

У овом броју, изостали су чланци „Општина“ и „Полицијски речник“ услед нагомиланог материјала. Молимо наше читаоце да нас извине за овај мах, а у идућим бројевима продужићемо ове две рубрике.